

Женя і Синько (скорочено)

Віктор Близнець

Віктор Близнець

Повість "Женя і Синько"

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Огірок з поросячим хвостом

Доповідна записка вчительки малювання Ізольди Марківни Книш директоріві школи.

"Товаришу директор! Сьогодні я проводила урок малювання в 5-А класі. Малювали огірок. В класі стояв шум, і Андрій Кущолоб (всі називають його Бен) кілька разів ліз під парту. Я викликала Бена до дошки. Той бешкетував, але гарно намалював огірок. Потім викликала до дошки Женю Цибулько – смаглявеньку дівчину з першої парті. Вона кругла відмінниця, уважна й серйозна на уроках, проте може й коника викинути і прикидається хлопцем: стрижеється коротко і носить хлоп'ячий одяг.

Цибулько малювала, а я перевіряла домашнє завдання, раптом щось хрюкнуло. Я обернулася і побачила, що Женя намалювала огірок з поросячим хвостиком. Далі дівчинка домалювала голову і рильце. Те порося вдруге чхнуло, покрутило хвостиком і проказало: "Хрю-хрю...". Клас раптом притих, сидів зацікавлений, і знову почулося хрюкання. Я закричала, що ставлю двійку.

Цибулько стерла малюнок і я побачила, як з її кофти висунулась... маленька волохата ручка. Ручка сказала: "Гуд бай! До відзень, Ізольдо Марківно!". А потім виткнулась мордочка і показала мені язика.

Я не могла помилитися. У мене чудовий художній зір. Висновок один: учениця прийшла на урок або з механічною лялькою, або з якимось живим звірятком.

Учні посхоплювались із місць, оточили Цибулько і просили показати. Я вимагала віддати іграшку, сама обмацала її кофту, але нічого не знайшла. Під кришкою парті теж нічого не було. А Бен вигукував: "Роздягнуть! Обшукать її! Вона шпигунка!".

Прошу вас, директоре, розібратися в цій історії і покарати винних".

В кабінеті директора

Петро Максимович – директор школи, сидів за столом, а перед ним були три телефони і всі дзвонили. Женя зрозуміла, що директор зайнятий, тому почала розглядати стіни, речі археологічних розкопок: глиняний посуд, кам'яні скребла й ножі, зуглене зерно, людський череп кімерійця VII ст. до н. е. Жені стало страшно, що її голова стане колись такою. А потім захотілось запнути череп хусткою, начесати косу. Або стати маленькою і сховатися в череп від директора.

Женя заусміхалася. Директор запив, що смішного? Женя вмить наїжачилася, опустила стрижену чорняву голову. Вона нагадувала упертого хлопця, худого, з сердито відстовбурченими вухами. Директор попросив пояснити, що означає записка вчительки і рапорт із міліції. Петро Максимович витяг із шухляди "Рапорт молодшого сержанта міліції Рябошапки Євгена Мстиславовича". Дівчина згадала кремезного рожевоощокого міліціонера, з яким вона вчора мала сутичку. Директор прочитав рапорт молодшого сержанта міліції Рябошапки Євгена Мстиславовича

"Дирекції 301-ї Київської середньої школи. Вчора мною був затриманий неповнолітній порушник громадського порядку, який при цьому назвався учнем 5-А класу вашої школи. Згаданий громадянин біг до зупинки трамвая, запізнився і висловився: "От б-бомба! Запізнююсь!" А потім вчепився ззаду за буфер вагона, щоб проїхати "зайцем". Я підбіг до порушника і заявив: "Громадянине! Як вам не ай-яй-яй? Злазьте!" Та згаданий громадянин виявився не хлопцем, а дівчиськом. Я підійшов і хотів одірвати її силою. В цей час з її спортивної сумки висунулась маленька волохата ручка, зірвала з моєї голови кашкет і по-хуліганському кинула на асфальт. Я нагнувся, щоб виловити кашкет, але тут відчинилися дверці, і громадянка Цибулько (так назвали її прізвище свідки) прожогом вскочила у задній вагон. Трамвай зник. Прошу дирекцію школи розібратися і покарати порушника, а також стягти штраф за кашкета".

Директор запитав Женю, що ж це за ручка? Дівчинка уперлась, замкнулась, як черепашка, й скося блимала на директорову лисину. Вона не боялася його, бо директор ні ляти, ні читати моралей не буде. Він був якийсь нетутешній і не теперішній. Ходив у широких старомодних штанах і піджаку. Директор мовчав, а дівчинка думала, що у його голові кипить робота: наради, семінари, засідання, плани й графіки. На уроках директор говорив тихим голосом: про могутнього володаря Єгипту Ехнатона, про фараонову дружину, найбільшу красуню Сходу Нефертіті. Щоб почути його неголосну розповідь, клас притихав, слухав уважно, а коли Бен бешкетував, директор з боєм дивився на учня.

Женя любила Петра Максимовича, любила його уроки, з радістю бігала в кабінет по карти й нетерпляче тягла руку, щоб її спитав. А от зараз нахмурилась. Директор розпитував про басейн, куди Женя ходить кожний день. Директор розпитував, чому ходить сама, чи має друзів. Друг... Женя згадала Мотю. Він був удвічі менший за неї, був худорлявим хлоп'ятком, вухатим, з обмотаною головою (у нього від простуди текло з вушок). А ще Женя дружила з професором Гай-Бичковським із третього поверху, з кондукторами трамвая, з одноруким інвалідом, що продає на базарі гарбузове насіння, з дідом поштарем... Та хіба скажеш директорові про всіх і, особливо, про волохатенького.

Дівчинка відповіла, що не дружить ні з ким. Директор порадив дружити з людьми, з деревами, навіть з павуками. Запитав, чи має кошеня чи цуценя. Але Женя розповіла, що мама заборонила купувати цуценя. Директор запитав, може то була лялька, чи тваринка з волохатою іграшкою. Але Женя мало не заплакала і директор більше не питав нічого.

Покликали ще й вчительку малювання, котрій директор звелів провідати родину Жені.

А коли Женя виходила з кабінету, директор побачив, як з її ранця на мить висунулася руда волохата ручка й помахала.

День золотого світла

Женя хвилювалася: у щоденнику двійка з малювання, до директора викликали, ще й додому прийдуть! Та раптом дівчинка помітила, що на вулиці гарна погода. Жовтень прийшов у Київ!

Дівчинка думала, куди піти. Вирішила піти на базар. Раптом побачила, як діти збивають каштани, але збивали так, що ламали гілки. Женя присоромила їх і сама вилізла на дерево та натрусила каштанів. Вилізши на дерево, побачила вікно школи, а в ньому сумного директора. Коли злізла, пішла не на базар, а у сквер. На перехресті, де був гамір і шум, згадала батькові слова: "Місто – це товкучка, де люди наступають одне одному на ноги". Женя – корінна киянка, не погоджувалась із батьком, але теж недолюблювала гамір.

У сквері Женя побачила свій клас: дівчаток, гонористу Віолу Зайченко, Бена, котрий нагорнув з хлопцями цілі фортеці з листя. Хлопці збивали один одного з ніг, товкли чубами в листя. Бен запримітив Женю і почав кидати в неї каштанами. Хлопці теж кидали і називали її Циба, Цибуліно, Жабулько. Та раптом хлопці побачили, що під купами листя щось бігає. Подумали, що це кіт або їжак і кинулись ловити. А дівчина спокійно пішла собі геть. Потім щось сіло їй на плече, Женя вона поцілувала його та подякувала, що врятував від Бена. Дівчинка мандрувала містом, дивилась на квартали Подолу й Куренівки, бачила плеса Дніпра, греблю Київської ГЕС.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Візит Ізольди Марківни

Коли Женя прийшла додому, мама була на кухні і прала. У двері подзвонили і зайшла молода, модно одягнена, з яскравим макіяжем Ізольда Марківна – вчителька малювання. Вчителька зауважила, що в Жені і її мами очі світло-коричневі, а на сонці вони стають золотисті.

Жінки зайшли на кухню. Вчителька сказала, що на кухні не вистачає радіо, потім напросилась поспробувати печеної картоплі. Не зважаючи на свій вигляд (як Бен сказав, марсіанський), вчителька поводитись просто. Розповіла про свого чоловіка – кандидата наук в Інституті фізкультури.

Ізольда Марківна почала дипломатично розпитувати, яка у Цибульків сім'я, як живеться дома Жені, чим вона зайнята у вільний час. Мама розповіла, що живе їх троє. Батько Вася – майстер на всі руки, мама – друкарка на радіо, Женя має свою кімнату, вчиться тільки на "п'ятірки".

Вчителька у двох словах розповіла, що трапилося на уроці. Мати згадала також, що останнім часом дочка насторожена, щось ніби приховує. Мама призналася, що її Женя

хотіла ще з дитинства бути хлопцем, називалась Стасиком. Коли була менша, дружила з хлопцями, а зараз хлопці її не приймають, бо ж дівчисько. Тому Женя дружить або з малюками-хлопцями (Мотя), або з старшими (професор). Вчителька припустила, що Женя має цуценя. Мама і вчителька вирішили тихенько підглянути, що ж робить Женя у своїй кімнаті.

Тут вони почули, що Женя з кимось розмовляє, другий голос був тонкий і шепелявий, з похрипуванням. Жінки побачили, що дівчинка будувала вежу з книжок, а біля неї був хтось маленький, схожий на чоловічка (тільки, здається, з хвостом). Вчителька скрикнула, що знову є волохата ручка. Якусь мить панувала тривожна мовчанка. Женя застигла, бліда й розгублена. На запитання мами, з ким розмовляла дівчинка, Женя відповіла, що сама з собою. На кухні мама пообіцяла вчительці, що поговорить з дочкою і прийде до школи.

Вечоріло, мав прийти батько, а мама думала, що сталося з Женею, бо дочка тепер уперта, мовчазлива. Мама зайшла у кімнату Жені і розпитувала, що ж сталося. Дівчинка пояснила, що їй було нудно на уроці малювання. З Ізольдою Марківною на перерві цікаво, а на уроці нудно. А от у директора все навпаки: сам нудний, а заговорить – всі слухають.

Василь Кіндратович на трибуні ООН

О другій годині ночі тридцятип'ятирічний батько Жені повертався додому. Василь Кіндратович Цибулько був худий і насуплений, з перекошеними окулярами на носі. Чоловік був невдоволений. Він цілими днями лазив на ристуваннях під куполами собору, на дахах, на баштах, Був перший маляр у Києві. Був не тільки маляр, а й ліпник, художник, реставратор. А коли спускався на землю, руки тяглися до чарки. Пив рідко, лише коли знаходив у газетах якесь страшне повідомлення: про атомні вибухи, отруєння води чи атмосфери.

Цього разу на першій сторінці "Известий" він прочитав повідомлення про те, що Вашингтон затопив у водах Атлантики 3000 тонн отруйного газу. До глибокої ночі ходив після того Цибулько площами й бульварами Києва, закликаючи громадян до пильності. Цибулько уявив себе на трибуні ООН, де виступав на захист природи. А прийшовши додому, він заснув. Вночі снилися йому кошмари, відчував чийсь волохаті пальці. Чоловік закричав: "Галю, чорти! Чорти в хаті!". Женя прокинулась і почула тупіт у кімнаті батьків. Батько кричав, що бачить чортика і хотів його зловити. У щілині дверей Женя побачила, що й мама щось ловить, назвавши це щось пацюком. Раптом Женя стала перед батьками і сказала: "Ма... Не треба совком. Там нічого нема. Я розкажу...".

Бен. 101-ша армія юних шибеників

А все почалося з Бена. Коли Женя виходила на балкон, їй видно було весь двір: кочегарку, баштовий кран, купи цегли, глини, піску. У дальньому кутку стояв новий будинок, в якому теж на другому поверсі, проживав Андрій Кущолоб, тобто Бен. На балконі Бена була імпортна, японська циновка з яскраво-червоним сонцем. На тлі того сонця і з'являвся генерал 101-ї армії Бен – Кущолоб.

З Беном Женя познайомилась давно, з дитячих колясок. Одного разу мама

відправила її по ключ для закруток. Уже парадні двері свідчили, що тут проживає войовник-мілітарист: скло вибите, фанера порізана, стіни повидряпувані до рудої цегли і скрізь написи: "Хальт!", "Шкира, начувайся!", "Привет вам, трупі!". Дерматин на дверях був порізаний, дзвінка не було, теліпався провідок, який вдарив Женю струмом.

Зайшовши, дівчинка побачила Бена на спині у дідуса. Бен відпрацьовував сцену приручення мустангів (подивився напередодні фільм). Про Бена Женина мама казала: "Не дивую йому. Воно росте неприкаяне". Бен ріс без батьків. Його мати, струнка синьоока красуня з розпущеною косою, працювала костюмером у театрі й більше перебувала за кордоном. Чоловік її, інженер-конструктор із великого заводу теж надовго виїжджав за кордон. Дома батьки зустрічалися рідко. Бенові привозили все: наймодніші джинси з ярликами-тиграми, пістолі й автомати, розкішні ковбойські пояси, справжні біноклі й гумову жвачку. Тим вони ще більше розпалювали бойовий, войовничий дух Бена.

До войовничого виховання Бена доклав руку і дід Андрон. Це був сухий, високий чоловік з мучнисто-білим лицем. Він став для Бена і нянькою, і куховаркою, і вихователем. Дід Андрон пройшов три війни, мав чотири поранення, одну контузію і медаль "За врятування на водах". Дід дуже любив згадувати, тому не співав Бенові колискових, а розповідав свою біографію. Шпигунські книги, фільми довершили справу. В дев'ять років Бен присвоїв собі звання генерала й організував у дворі армію, якій дав військовий номер 101-ї бронедесантної.

Бен був патлатий довготелесий хлопчисько з пухким обличчям, з рум'янцем на всю щоку. Очі мав синьо-голубі, безжурно-веселі, ріс наче з води, одяг швидко ставав малим і у куцій одежі Бен і ганяв по двору як підстрелений. Дід Андрон любив свого онука, а в душі називав його тираном і мучителем.

Хлопці із Стадіонної вулиці складали воїнство 101-ї бригади. Кожен мав свою зброю: шаблі, автомати. Вдягнені були у джинси, сорочки, солдатські пояси. Вадька Кадуха був правою рукою Бена і мав іржаву німецьку каску. Бен, який ще переживував кашу (а дід дріботить за ним із склянкою компоту) з'являвся у дворі і армія ділилася на "наших" і "не наших". У кожній групі були танкісти, диверсанти, лазутчики, санітари. Кочегар Фурдило називав хлопців іродами. Під час бою хлопці бігали і по дворі, і по підвалах. Армія мала чіткі правила і закони. Мама з колясками спостерігала за їхніми битвами оторопілими поглядами.

Хортик з анхіною

Женя Цибулько рідко коли виглядала на вулицю: то уроки, то басейн, то сходити в магазин. Ввечері мати сама виштовхувала її з кімнати, але до дівчаток Женя не хотіла іти. А коли вже виходила, то до хлоп'ячого гурту. "Цибулька! Жабулька! Слабулька!" — так називала її армія Бена. Женя не боялася і наступала, але тут робилося з Беном щось незрозуміле: він червонів, м'явся, неспокійно кліпав очима, а потім, як тільки Женя підходила до гурту, зривався на ноги й тікав з армією. Про людське око Бен дражнився, глузував, відштовхував Женю, але в глибині душі йому подобались її упертість.

Женя бігала за хлопцями, але все якось збоку, не раз думала: "Ну, чому я не хлопець? Чому? Їм усе можна – лазити по деревах, стріляти, боротися, носити погони. А я?". Женя тоді ще не знала, що через рік-два вона сміятиметься над своїми дитячими жалями і пишатиметься тим, що народилася дівчинкою.

Під кочегаркою стояв Женин Мотя, худенький, із перев'язаними вушками хлопчик, і сиротливо дивився, як гасає Бенова армія. Мотя майже плакав, бо Женя на нього не звертає уваги, та раптом Бен плигнув через кущ і збив із ніг Женю. З її коліна потекла кров. Видно було, що Бен хотів подати руку, але не наважується, соромиться хлопців. Тоді й підбіг до Бена Мотя, сказавши, що в Бена апендицит в голові. Бен відштовхнув малого, проте руку Жені подав, допоміг встати. Женя побігла грати в армію і сховалась у підвалі. У підвалі панувала темрява, тхнуло пліснявою, а в трубах шипіла вода. Женя навіть не отямилась, як відбилась від гурту. Опинилась в кутку, в якому ще не була. Руки в неї тремтіли. Коли намірилась іти, щось близько зашкреблося. Голос був такий слабкий і кволий, що тікати перехотілось. Дівчинка подумала, що це котик. Коли приступила, побачила якесь звірятко. Взяла на руки і вийшла надвір. На руках був справжній гномик: руки, пальці, вкриті щетинками, волохатенький, не більший за людську долоню. І хвіст з китичкою. Женя зраділа: "Мавпочка". "Хама ти авпа! Хіба ти не хачиш, я хорттик, і хо... хорло. Хорло болить. Анхіна" — сказав чоловічок.

Раптом прибіг Вадька Кадуха і хлопці. Женю схопили й поцупили, як мурашки стеблину, а вона сказала, що не грає більше. І її відпустили.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Галина Степанівна. Дорога додому

На роботі Женину маму любили. Ця маленька, худорлява жіночка була терпелива, працювала, мала лагідну вдачу і друкувала навіть найбрудніший рукопис. Мама працювала наосліп і могла при цьому робити ще щось: дивитись у вікно, говорити. Галина Степанівна була розумна і частенько підправляла й журналістів, котрі допускали помилки.

Ввечері Галина Степанівна вирушає додому. У підземному переході купує собі п'ять хризантем. У тролейбусі жінка роздумувала, чи Женя вже повернулась з басейну, чи чоловіка знов не потягло на "трибуну ООН".

Вона думала про Женю, про те, що дівчина довго сидить над уроками, погано їсть і що взагалі останнім часом із нею щось дивне коїться. То собі якесь звірятко завела, то розкажує, як Бен схопив двійку, як одірвав ручку від класних дверей, як дражниться і на перерві підставляє їй ногу. Розкажує, сердиться, але видно, що не байдужа до Бенових витівок. Може, з цього й починається дитяча дружба?

Мама Жені була спокійною, хоч у тролейбусі було тісно, і одна жінка навіть пом'яла її хризантеми.

Раптом, без всякого, здається, зв'язку, Галина Степанівна подумала: "Післязавтра неділя. Скажу дома, та й поїдемо у Пущу-Водицю. Жені треба хоч трошки розвіятись,

побути на повітрі."

Синько, син свого діда

Хтозна, чи справді Жені щось піймалося в підвалі, чи всю ту розмову з "хортиком" вона вигадала. Але таємниця надовго оповила Женине життя.

У кімнаті Женя запнула штору, щоб ніхто не підгледів химерного звірка. Женя посадила чоловічка у своє ліжко, обтулила ковдрою. Дівчинка розпила, хто він такий і порадила не брехати, бо вона вже у 5 класі. Звірятко сказало, що хворе і просило печеричок. Женя полізла у підвал, був вечір і було страшно. Зі стін нашкребла плісняви, грибків (згадала, що це ліки). На кухні зварила чай із грибків, додала солі, соди і меду. Звірятко випило все, йому було смачно. А Женя згадала, що пора бігти по молоко і вибігла з квартири.

Коли повернулась, чортик сказав, що йому легше. І розповів, що він хатній чортик, маленький, якому лише два літа, одна зима і ще дві зими. Народився він від діда Синька, і сам зветься Синько. Дідок його рано помер, бо прожив триста два літа, дві зими і ще одну весну.

Женя запитала, чи вміє він ворухити вухками, так як вона. Але у коридорі дзенькнув дзвінок. Прийшов батько. Женя крадькома милувалася батьком. Для неї він був схожий на вчителя або на вченого: в окулярах, тонке розумне обличчя, невеликі залисина і гарний світлий чуб, хвилястий, завжди акуратно причесаний. Та найголовніше - ніхто не давав йому тридцяти п'яти років.

Батько прийшов скоріше, щоб приготувати їсти і прибрати. Дівчинка допомогла батькові. Він пообіцяв взяти Женю з собою на роботу в історичний музей, де робитиме фігурне ліплення.

Коли Женя взялася пилососити, то з пилососа вилетів з пилюкою Синько, який ліг собі там спати.

Після вечері всі лягли спати, а у Кущолобів світилося вікно на кухні. Там дід Андрон роздумував. Перед цим він скупав Бена, постелив йому свіжу постіль і перед сном розповів ще одну історію. А коли прав джинси Бена, знайшов сигарети, не прості, то були кубинські сигарети, привезені зятем із Гавани. А в іншій кишені дід знайшов гроші, які Бен украв в діда. За ці гроші хотів дід купити яблука і груші для внука.

Дід, звичайно, того не знав, що Вадька Кадуха вимагає від Бена все більшої плати за генеральський чин. Вадька завів нове правило: тільки закінчувалась гра, він розганяв малишню і кликав у підвал найвірніших друзків. Там вони курили, пили і планували різні справи.

Під наставництвом Кадухи Бен зробив першу затяжку, вперше скуштував смак вина із сувенірної пляшечки. Заклопотаний базаром і кухнею, дід Андрон не знав, що в онука починається таємне життя.

Три гіпотези професора Гай-Бичковського

Женя розплющила очі - Синько смикнув її за вухо. Була лише 7 година. Синько розповів, що провчив Бена і інших хлопців, які збиралися у підвалі, пили і курили. Чортик відкрутив краник і хлопців залило водою. Женя хотіла показати чортика

професорові Гай-Бичковському. Він живе на третьому поверсі і є вченим-біологом.

До школи було ще рано, тому Женя відпросилась на хвилинку у батьків і пішла до професора, прихопивши Синька.

Професор спішив як завжди, виконував справи, бігав по квартирі. Та він помітив, що дівчинка сердито посмикує рукою, весь час ніби утихомирює когось, прикритого кофтою. Женя витягла за шкірку Синька, котрий упирався. Професор подумав, що це муляж. Та коли професор смикнув за хвоста, чортик запитав, чи у професора всі дома. У Бичковського загорілися очі, і він припустив, що це механічна модель. А потім висунув три гіпотези про Синька: кібернетичне походження, біологічна гіпотеза і космічне походження. Професор говорив дуже мудрі речі, які геть не сподобалися чортикові. Та потім Гай-Бичковський згадав, котра година і побіг на роботу. А Женя побігла до школи.

У школі, перед дверима класу, Бен заступив дорогу Жені. Женя бачила у класі Віолу Зайченко, котра не раз говорила, що Бен женихається до Жені. Бен сказав Жені, що на руках у неї тисяча мікробів (Бен був санітаром у той день), від цього Женя мало не заплакала. Насправді, Бен любив показати себе перед хлопцями, а взагалі був нормальним. А зараз Цибульку не міг пропустити просто так, щоб інші не думали, що він... що вона... що в них... Словом, почервонівши, Бен звів на Женю свої неспокійні, трохи засоромлені, але повні добродушного нахабства очі. За пропуск до класу Бен просив заплатити.

Женя рвонула його руку, якою він загороджував двері. Женя погрозила, що усім розкаже, як він курих у підвалі. Бен замахнувся. Але раптом почувся голос Ізольди Марківни.

Сидячи на уроці, Бен жалів про свою поведінку з Женею.

Неділя. Кадуха і троє Цибульків

Сім'я Цибульків готувалася до поїздки на природу. Мама говорила, що вночі щось товклося і кричало в підвалі. Женя знала, що це Синько розквитався з хлопцями. Дівчинка була ображена на Кадуху, який навчив Бена курити. А батько продовжив розмову і розповів, що двірник жалівся, що у підвалі бачив щось волохате. В цей час під кофтою у Жені сидів Синько і сміявся.

Цибульки були раді відправитися у Пущу-Водицю. Всі були готові і вирушили в ліс. А на воротах старого дерев'яного будиночка стояв, нудьгуючи, Вадька Кадуха (Женя охрестила його "підмоченим героєм"). Кадуха був злий сьогодні на весь світ, бо його зранку відлупцював батько.

На горизонті виткнувся Бен, і Кадуха пожвавішав: є компанія! Бен повертався з молочного магазину і відхилив пропозицію Кадухи про кіно, адже дід Андрон захворів, серце болить. Бен показав дулю, хоч боявся Кадухи.

Вадька вирішив сам податися в кіно або до свого друга Шурика.

З батьком на "Верхотурі". Дискусія в класі. Бен. Причина поразки Спартака

Женя поспішала до батька на роботу. Для мами надрукувала записку про те, що ключі під килимком. Та Синько зіпсував записку, перекрутивши слова. Женя

розсердилась на чортика і вигнала у підвал. Чортик пішов, лишивши свою сльозу на руці дівчинки.

Дівчинка побігла до батька на роботу і переживала, щоб Синько й справді не образився і більше не прийшов.

Жені з батьком на роботі було добре. Вона познайомилася з батьковими колегами, про котрих щовечора чула розповіді. Вони пригощають її яблуками, огірками. Дівчинка тулиться до татової спини. Одразу видно, що батько тут – авторитет, бригадир.

Всі беруть свої ящички, кельми, скребла, маленькі залізні ножі-лопатки і починають працювати. Женя отримує завдання – розчиняти цемент. Раптом звідкись взявся Синько і скуштував цементу.

Вище й нижче працювали майстри. Замішували цемент, пісок й нашаровували на стіну, важкі деталі кріпили шпурами. Тато дозволив Жені ліпити виноградинки.

Після роботи дівчинка попросила тата показати старий Київ. Із риштування батько показав дочці Поділ: старий ремісничий Київ, Гончарівку. Женя захоплено розглядала кожен дворик вниз, кожен провулок Гончарівки. Батько розповів, що колись тут було верхнє місто, заснував його князь Володимир. Від верхнього міста нічого не залишилося. Згоріло колись. А там, у яру, селище стоїть так, наче воно законсервоване. Гончарівка добре збереглася, бо природа добре її сховала. Цибулько показав і гори: Замкову, Дітинець, Щекавицю, Хоревицю.

Женя тішилась, що сьогодні прийшла на роботу до тата. Дівчинка вирішила, що стане істориком або разом із батьком будуватиме Київ.

На великій перерві в 5-А Бен сидів за партою, нудний та зажурений. Женя прочитала в очах свого друга-суперника, що він хоче втекти кудись. На задніх партах дівчата розмовляли про те, яких собі візьмуть чоловіків. Віола Зайченко говорила, що зараз усі чоловіки перетворилися на бабів. До класу непомітно зайшов директор. Коли почався урок, викликав Бена до дошки і питав про роман Джованьйолі "Спартак", який давав на позакласне читання. Директор помітив, що в Бена жовті пальці від куріння. У потайній кишені директор знайшов у Бена сигарети.

Директор почав пояснювати, яке куріння шкідливе, як капля нікотину вбиває живі клітини. Директор також розумів, що це просто дурна хлоп'яча мода, мабуть, від Кадухи. Директор запитав Віолу, чи вийде з курця Бена, якщо він підтягуватиме "бички" за Кадухою.

Вогняне бугало, або про те, як народився Синько

Женя готувала уроки за столом, а Синько мріяв про смажені поганки. Він саме хотів розказати Жені, що ростуть вони за стадіоном, у рові. Дівчинка запитала чому в чортика таке ім'я. Він розповів, що жив на землі вічно. Народився п'ять років тому, але жив раніше в батькові, а разом з батьком у дідові, а разом з дідом в прадідові... Далі розповів, що коли дід постаріє, чує смерть, то іде у ліс, коло болітця. На нього падає блискавка і він спалахує, горить. Від нього залишається колода, котра падає у болото. Колода лежить там, у ній утворюється кокон, з якого народжується маленький чортик. Так народився Синько, син свого діда Синюхи Рудого.

Чортик пояснив, що поки малий, то зветься Синько, а як виросте, то стане великий-великий і рудий, як справжній чорт. Отоді буде Синюха Рудобровий. А ще у лісі в нього є своє бугало – іскра з пенька, у якій уся його сила. Бугало чортика знаходилося в Пущі-Водиці, родинному місці.

Туман, "Гонконг" і туї, що ганялися одна за одною

У Києві почалась епідемія грипу і Ізольда Марківна прийшла у пов'язці. Вона скидалась на операційну сестру, а 5-А слухав учительку Найздогадливіші (і серед них Бен) нишком пакували свої портфелі й нетерпеливо поглядали на двері. Вчителька розповіла, що грип вчені назвали "гонконг", вирішено тимчасово припинити заняття в школі. Учні не дослухали і кинулись до дверей. Вчителька спинила і продиктувала домашнє завдання з усіх предметів.

Женя прийшла додому і побачила, що мама вже вдома. Дівчинка сказала, що їх відпустили на тиждень додому. А мама друкувала велику передачу про Вишгород, про Ново-Петрівці, де наші війська штурмували Дніпро... Згодом у квартиру прийшов письменник Рибалко, приніс нову повість. Письменник сприйняв Женю за хлопця.

Галина Степанівна сіла за роботу, а Женя за книгу. Згодом мама сказала дівчинці погуляти, не сидіти стільки вдома. Женя вийшла у двір і зустріла Мотю, котрий чекав на неї. Друзі пішли на стадіон. Мотя хвалився, що буде хокеїстом. Дівчинка з Мотею (Зайчиком, як вона його називала) пішли за стадіон, де починалося пустирище. Минулої весни тут було закладено парк, росли дві плантації туй. Раптом почулися войовничі вигуки Бена, а потім різкий пронизливий посвист Вадьки Кадухи. Виявилось, що хлопці зламали кущики туй і гралися ними у хованки. За одним деревцем мелькнула Бенова спина. Для Жені все стало зрозуміле: Бенова армія грала в шпигунів, а молоденькі деревця їм потрібні були для маскування...Зайчик згадав про батьків подарунок – свисток і з переляку подув у нього щосили. Хлопці налякалися міліції, але згодом все зрозуміли. Вадька Кадуха помітив, що ніякої міліції нема, що стоять на горбу два "шкети" з їхнього двору і накинувся на Женю, назвавши її Жабуліною, а Мотю – мікробом. На Женю і Мотю полетіли цурпалки, сучки, кавалки глини. Вадька кричав Жені ставати на коліна і присягатися, що нікому не скаже. Кадуха ляснув її. Женя хитнулась уперед, шарпнула ненароком і Зайчика. А дівчинку ще хтось ударив, ногою, і дуже боляче, вже сльози запекли їй очі, вона хотіла повернутися, двинути носом, а тоді... Бен закричав не чіпати Женю. Вадька демонстративно штовхнув прищулену Женю в потилицю (мовляв, начхать мені на таких захисників, як Бен). Раптом з'явився дядько в чоботях, котрий пас козу на стадіоні. Ображена Женя крикнула, що хлопці поламали усі туї і дядько рушив на хлопців. Та на крик Вадьки усі розбіглися. А дядько кричав, що все одно їх знайде.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Ябеда чи боягузи

У 5-А збори. Директор допитував учнів, намагаючись дізнатися, хто був на стадіоні

в ту ніч. Виглядало так, що там ніхто з класу не був. Але сержант Рябошапка знайшов козирок від кашкета, на якому було видряпано "5-А клас. Уб'ю! Фантомас". Білочубий Костя Панченко, що сидів за спиною у Жені Цибулько, неспокійно засовався на парті. Він зробив такий рух, наче поправляє козирок. Коли директор запитав Бена, а той виправдався, Андрон Кущолоб – вірний Бенів батько-мати-дід засовався на стільці. Раптом заговорив дід Андрон, запитав, чому учні притаїлись, покривають громителів парку. Женя встала і сказала, що знає, хто потрошив туї, і вказала на Бена. За спиною Цибулько прошелестіло тихе "Ябеда". Костя Панченко назвав Женю шпигункою. Але директор відразу все зрозумів. Навіть коли Бен сказав, що туї він застав уже зломаними, директор сказав, що не така страшна шкода сталася, як страшна брехня.

Дід Андрон сидів приголомшений. Не сподівався дід, що коханий онук так осоромить його перед класом. Після зборів дід пообіцяв директорові викликати батьків Бена додому і взятися за нього.

А коли в 5-А виявилось "вікно", директор ще раз пішов у клас витрушувати усю правду. Петро Максимович викликав Бена перед класом. Директор запитав, як Бен ламав туї. Бен відповів: "Просто. Брили дерево і так... викручували". Бен розповів, що там був і Панченко, і Зінчук. Ні з того, ні з сього директор викликав Колю Максюшка, небалакучого, соромливого хлопця, що недавно з'явився у їхньому класі. Директор попросив розповісти, як Коля з батьком розводив сад на Березняках. Коля був неговіркий, тому директор сам розповів, що на іншому березі Дніпра, біля нових будинків, де був лиш пісок, виріс фруктовий сад, бузова алея, розарій. Коля, його батько-лікар і ще один батьків друг-лікар рили цілі котловани у піску, носили торф, важко працювали, щоб насадити ці дерева і кущі. На запитання директора, що робити з тим, хто дерево ламає, Коля сказав: відкрутити голову. Директор сказав, що це занадто, але лозинякою по спині можна.

Також директор сказав, що 5-А на місці знищених дерев посадить весною нову плантацію туй. Бригадиром по садівництву буде Коля. А посадка буде оплачена з кишені Бенових батьків. Однокласники підсміювалися, що Бен "влетів".

Розмова за чаєм. Де легше – в місті чи в селі?

Найкраще Жені було вечорами, коли дома збиралась сім'я і пила чай. Мама говорила, що хотіла би в Маньківку, до матері в село. В селі було добре, люди там здорові, міцні. Ще довго батьки вихваляли свою Маньківку, де народилися, де разом бігали до школи й закінчували десять класів, де призналися, що люблять одне одного, і де таємно вирішили тікати у Київ.

Женя готова зірватися й летіти хоч зараз до баби Паші в село. Але якщо батькові і в Києві сниться Маньківка, то Жені, навпаки, і в Маньківці снівся будинок на Стадіонній, снівся двір, кочегарка, дорога до школи. А набігавшись на волі у селі, Женя починала тривожитись, нудьгувати за Києвом.

Хоч і батько запропонував переїхати жити в село, Женя знала, що нікуди вони не поїдуть. Батьки жили роздвоєно: всіма клопотами своїми в місті, а спогадами, дитинством своїм в селі. А Женя була просто щаслива, що народилася в Києві. Женя

заснула з думками, що колись побудує гібридне місто-село і всім буде добре жити у ньому.

Свято місячної ночі

Скоро Новий рік. Люди метушилися, бігали по магазинах і святкових базарах, запасалися продуктами, питвом, іграшками для ялинок. Готувався до Нового року і професор Гай-Бичковський. Він зрадів морозцеві й першому снігові, щоранку натирав собі снігом груди, спину, щоки, робив зарядку.

Женя стояла під кочегаркою у шубі й валянках. І коли сюди забігав Гай-Бичковський, обхлюпувався водою з тазика, вона мерзлякувато ухкала й щурилась від холодного дрижів.

Будинок жив передноворічними клопотами. А в Цибульків наближалось подвійне свято, бо 30 грудня в мамі день народження.

У тиху морозну ніч Женя думала, що подарувати мамі. Жені, мабуть уперше в житті, чомусь не спалося (така надворі краса!), хотілося думати про щось хороше й тривожне. За вікном щось процокотіло. Потім в маминій кімнаті щось прошелестіло. Зацокотіла раптом машинка. Знов хтось затарабанив часто й лунко. Женя підвелася і побачила, що то Санько бешкетує. Виявилось, що сьогодні у чортика велике свято – карнавал місячної ночі. Женя просила поради у Синька, що подарувати мамі. Чортик кудись побіг і приніс щось тверде й холодне – наче мерзлу картоплину. Це була цибулина з корінцями, яку треба було посадити.

Також Синько приніс своє бугало, адже там, де ховав його, копали пісок і землю. А бугало треба оберігати, бо якщо його хтось розтопче, Синько загине, а він останній такий чортик.

Коли настав день народження мамі, прийшли професор Гай-Бичковський, Ізоolda Марківна з чоловіком, пишнощока Стелла-друкарка та ще кілька дівчат із бюро (серед них притулилась і Женя). Сиділи й татові друзі – дядьки-реставратори з дружинами. Мама була у білій вишитій блузі, з кулоном на грудях, трохи підпудрена й напахчена з гарною зачіскою. Після промов вчителька малювання подарувала мамі радіолу "Мелодія". А Женя подарувала пролісок, який приніс їй Синько. Усі були здивовані.

А на серванті, в самому кутку кімнати, сидів невидимий для дорослих людей волохатенький друг Синько. Він лукаво шкірив зуби, прислухався до розмов, однак ні на мить не спускав очей з Цибулька. Адже пообіцяв Жені дивитись на батька, щоб той не пив забагато.

В кімнаті пахло весняним проліском, неголосно звучала музика, мати сиділа щаслива серед найближчих друзів. На жаль, це була дуже коротка мить щастя. Наступного дня Женя принесла з басейну грип, злягла в ліжку. Потім захворів батько і мама.

Ще одна зустріч з професором: що таке антеїзм?

Женя з професором розмовляє про маму, яка стала частіше втомлюватись. Професор каже, що через гіподинамію, або ж малорухомість... А ще мама рідко буває на свіжому повітрі. Професор порадив мандрувати. А потім розповів, що досліджує

проблему антеїзму. "Антеїзм" – слово від імені Антей – героя міфу. Антей – велетень, силач, істота неймовірної сили, тільки тоді, коли двома ногами стоїть на землі. Гай-Бичковський вважав, що самі люди, їхня інертність, лінь, звичка до кімнатного затворництва і призводять до апатії, до ліків. Головне зрозуміти: рух – ось що треба людині в нових, сучасних умовах. І поки професор говорив з Женею, нагонив по кімнатах два з половиною кілометри. А коли взувався, щоб бігти на лекцію, показав підошви взуття. Вся підошва була продірявлена, щоб ноги торкалися землі.

Як проростає пролісок

Женя раділа, що вона таки витягла батьків у Пущу, у весняний ліс. Женя й Галина Степанівна, що йшли трохи осторонь, уважно слухали свого батька, який розповідав, що хворі звірі лікуються конвалією.

Галина Степанівна посвіжішала на повітрі, і в неї ожили посмутнілі за час зимового грипу очі, налились теплом, жвавистю.

Поміж берестками спустилися вони в балочку, де знайшли запізнілий пролісок. Женя згадала слова професора: "Від землі твоя сила. Бери!". І, роззувшись, ступила на землю босою ногою, поки батьки не бачили. Земля була мокра, холодна, неприємна. Раптом мама побачила, батьки насварили Женю. Вона й справді відчула, що зробила щось дурне. Хіба знати, як проростає пролісок, означає лізти ногою в болото? Очевидно, в тім вислові приховано глибший зміст.

...А пізно ввечері, вже дома, Женя відчула, що їй трохи пошкрябує в горлі. Мама напоїла дочку солодким чаєм, і Жені хотілося води після солодкого. Коли всі лягли, прийшов Синько і приніс води, сказавши, що він телепат.

"Чи боїтесь ви грому?" Дві відповіді на одну анкету

У 5-А прийшов молодий чоловік з величезним портфелем. Старший науковий співробітник Інституту психології Олег Грицюта проводив цього дня анкетування у класі. Було аж сорок вісім запитань. Для Жені це було складніше, ніж контрольна. Адже тут треба замислюватись над питаннями, чи серйозна вона людина, чи легко плаче і чи швидко забуває образи. Під час того, як дівчинка записувала відповіді, за нею підглядав Бен і своїми відповідями перекиривляв Женю.

Увечері Грицюта переглядав відповіді анкет і співставив анкети Бена і Жені. Ось які відповіді він прочитав на деякі питання. "1. Чи серйозна ви людина? Бен: О'кей! Женя: І серйозна, і ні. 2. Ваш настрій – веселий, похмурий, перемінний? Бен: Бойовий! Женя: Перемінний. Сто разів на день весела і двісті разів похмура. 3. Чи легко ви плачете? Бен: Хай плачуть мої вороги! Женя: Коли вдарюсь, то плачуть усі мої кісточки, а я стою, аж темно в очах, і мовчу. 10. Чи важко вам тривалий час залишатися на одному місці? Бен: Повний вперед! Я не якась Жабуліна, щоб цілісні дні убивати над задачами. Женя: Не люблю дуже кручених, таких як Бен, що не помічають інших. А ще більше не люблю сонних тетер. 14. Чи не тікали ви з дому? Чому? Бен: Три спроби невдалих. На четвертий раз втечу і навіки. Чому – військова таємниця. Женя: Так, хочеться втекти, а точніше – кудись податися. Таємно. І далеко-далеко. 22. Часто ви мрієте? Про що? Бен: Про бойовий танк. Щоб мати персональну

броньовану машину марки Т-34. (Далі щось написано й закреслено). Жень: У мене є мрія чи, може, сон... Щоб наш двір переселити в Маньківку або ні — щоб маньківську річку переселити у наш двір і щоб метелики (далі крапка, бо продзеленчав дзвінок)".

Науковий працівник Грицюта сколов ці дві анкети скріпкою і написав на них спільну резолюцію: "Вивчити. Особливо цікавий тип для дослідження Бен. Видно, натура неврівноважена, дерзаюча, але прикривається зовнішньою грубістю і хлоп'ячою розхристаністю".

Поки психолог Грицюта переглядав анкети, на вулиці Стадіонній сталася одна пригода. Було темно, кочегар Фурдило сидів у діжурці, раптом хтось розбив лампочку надворі. А тим часом дві скрадливі тіні вскочили в підвал. Тіні мали ключі і відкрили сарайчика, з якого взяли важку, згорнуту в рулон парусину, рюкзак, якісь катушки й дерев'яні палиці. Навіть не закривши дверей, дві тіні втекли.

А зранку дід Андрон усіх питав, чи не бачили вони його онука. Видно було, що дід сьогодні-завтра звалиться з ніг. Украли, втопився, під трамвай, у лікарні... різні думки були у діда. А коли пішов до сусідів Кадухів і дізнався, що і Вадьки нема, то подзвонив у міліцію.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Літні маневри. План захвату Т-34

Не було спокою на Дніпрі: сновигали моторки, пролітали глісери, пасажирські катери. А Бен на березі пояснював своїм співбесідникам, що Т-34, танк, не макет. І він на ходу, з мотором, тільки на постаменті стоїть. Коли Бен був екскурсії, курсант сказав, що в танк треба лиш налити бензину, і він поїде.

Кості Панченку і Родьці Зінчукові Бен навіть показав фото, на котрому його клас стоїть на танку. Домігшись уваги, Бен сказав, що недалеко від танка починається ліс, після захоплення можна поїхати в ліс, а якщо погоня – кинути Т-34, добігти до трамвая і спокійно розійтись по квартирах.

Вадька Кадуха вмовився осторонь, ніби хотів начхати на план Бена. В урочищі Наталка, куди хлопці втекли, Вадька чогось тривожився.

Але "генерал" Бен підповз до Вадьки і почав вмовляти. Бен говорив, що буде гарно прокататися на танку, бензин він візьме вдома, бо батьки в Карпатах. А баба, яка сторожує біля танка зловити їх не встигне. Вадька погодився на план, але вести танк мав він, як командир екіпажу, а Бен буде механіком.

Раптом до хлопців почав наближатися рибалка, кремезний дядько, хлопці пірнули у воду. А рибалка дивувався, де хлопці могли взяти таку веселу, яскраво-оранжеву палатку.

Коли хлопці захотіли їсти, полізли в палатку і там пригощались абрикосовим варенням і шпротами. У палатці було добре, вона була японського походження, мала віконечко і підлогу. Хлопці вимащувались варенням, але коли зрозуміли, що харчі треба економити, то шпроти їли по-джентльменськи. Згодом гуртом закурили під

наметом. А потім Кадуха й Бен пішли ловити рибу краденими японськими спінінгами. Костя Панченко і Родька Зінчук залишилися пильнувати палатку.

А у міському відділенні міліції черговий Рябошапка майже одночасно отримав три дзвінки. Першим говорив дід Андрон, бо вже третю добу нема онука. Другим дзвонив доктор біологічних наук, професор Гай-Бичковський, якого пограбували: з підвалу і сарайчика у нього вкрали туристський намет, два спінінги, надувний гумовий човен, кілька банок абрикосового варення. З третьої трубки лунав благально голос жінки, яка просила допомоги (це була баба-сторожиха, налякана хлопцями, що залізли у танк). В усі напрямки виїхала поліція.

А на Лук'янівці сновигав старий Дід Андрон. Розбитий, беззахисний у своєму горі, перед усіма винний (перед батьками, перед школою й людьми), дід плентався попід дворами.

А в професора Гай-Бичковського теж був траур: узяв в університеті відпустку, хотів порибалити, а тут грабіж. Вперше за багато років Гай-Бичковський не зробив ранкової зарядки і відмовився від кросу.

Коли Андрон Касянович добрів до свого двору і сів, то почув галас, що міліція когось везе. Дід побачив раптом Бена, усього в мазуті. Поруч були аж три міліціонери, Вадька Кадуха та ще два пацани-арештанти. Міліціонер витягнув з машини награвоване добро професора та речі хлопців: кеди, футболки, коробку з черв'яками, сірники, сигарети. Дід дізнався про все і заточився. За спиною його стояла Женя Цибулько і підсунула лавку. Діда схопило серце, бо все своє життя вкладав в онука, а тут таке. Він викликав батьків з Карпат. Приїхав батько Бена і ввечері Бен був уже вдома. З Кадухою було гірше – відправили в колонію. Батько вперше в житті побив сина. Дід захищав, не зважаючи на провину хлопця, але зять сказав, що дід Андрон в усьому винний. Старий мало не вмер.

Серед вечірніх вогнів

Женя закінчила 5 клас з похвальною грамотою, вся сім'я святкувала.

Ввечері дівчина вийшла прогулятися. Зараз вона жаліла, що не має коси, вирішила відростити волосся, тоді буде виглядати красивішою. На мить уявила: теплий вечір, каштани, і йдуть вони вдвох... з "генералом".

Був кінець травня, найкраща пора в Києві, коли надворі тепло й зелено. Женя глянула на сусідній будинок, на балкон, де колись висіла яскраво-жовта японська циновка. Женя переживала за Бена, котрий лишився сам: дід у лікарні, а батьків, як завжди, нема. Біля воріт стояв маленький Мотя, кликав "тьотю Женю", щоб погуляти. Та цього разу Женя відмовилась гуляти гуляти, бо для Моті вже запізно.

Женя йшла вулицями і бачила, що за нею біжить і ховається Бен. По дорозі помітила, що один з найстаріших кінотеатрів у Києві розвалили і будують новий, більший. Згадала про Вадьку Кадуху, котрий проникав у старий кінотеатр і на горищі безплатно дивився фільми. Тепер Кадуха в колонії.

Дівчина прийшла до скверика. Тут ввечері було дуже гарно. З Женею був Синько. Чортик трохи ображався через брак уваги. Адже тут крадеться збоку, страждає,

ховається в кущах Бен. Та дівчинка купила суничного морозива, і Синько також трохи поласував, дарма, що один дядько дивувався собі, що бачить волохату ручку під кофтою дівчинки.

Згодом Синько і Женя вирішили поїхати на Володимирську гірку. От це була краса: гора, а під горою – Поділ, ціле величезне місто внизу на рівнині. Дівчинка і Синько покотилися крутим укосом, запищали, за борюкалися. Нареготавшись, вони заспішили додому.

У дворі чортик раптом закричав: "Моє бугальце!" Виявилось, що бульдозер ламає старий Кадушин будинок. Чортик вирвався і пошкутитьгав до будинка, котрий розвалювали. Женя переживала, але підійти не могла, бо всюди було огорожено і велися роботи. Дівчинка помітила, що вже ніч і побігла додому.

Бен: зрада і самотність. Хто б знав, звідки прийде допомога?

Бен хотів би забути дві події зі свого життя: як заліз в танк Т-34 і сцену в міліції, коли хлопців вишикували як справжніх злочинців. Бен згадував, що коли вони залізли в танк, він був порожній (курсант збрехав, що танк може їхати). Ще один неприємний момент – коли швидка забрала діда Андрона. Одна сусідка сказала тоді Бенові: "Тиран: доведе свого діда до смертного приступу". Батько поїхав назад у Карпати, а Бен уже вісім днів сидів сам удома. Єдина була втіха – виповзти, коли стемніє на вулиці, і з кущів таємно поглядати на вікно... ну, тої... Цибульки. Або, маскуючись, іти слідом за нею.

Хлопець мало не вмирав з голоду. Запасів у квартирі не було ніяких. Одного дня Бен знайшов три пляшки, які здав і отримав якусь рідину, схожу на молоко. Хлопець думав, де ж його батьки. Уявляв, як помре голодною смертю.

В стані крайнього виснаження й душевного занепаду знайшла його Женя Цибулько. І сказала, що його кличе її мама. У квартирі Жені Бен виїв дві тарілки гарячого супу з фрикадельками, а потім поклав чуба на лікоть і заснув. Женя стояла і думала: сваряться, сваряться вони в класі, в дворі, а як трапиться біда – то разом...

Авіаквиток на Маньківку

Якось раптово приїхали Куцолоби і забрали Бена. Та й відправили у піонерський табір. Женина мама планувала відправити Женю і Бена на озера у Пущу-Водицю. І от нагрянули Куцолоби. А Женя летить у село до баби і там перебуде місяць чи півтора. Вже й квиток готовий – завтра о десятій годині літак.

Бен сидів на околиці Києва в піонерському таборі, думав про Женю. Через тиждень Бен утік з табору, але спізнився: Цибулька поїхала. Під конвоєм діда знову відправили Бена в табір.

Якби Женя знала, не поїхала б. Ні про що не здогадуючись, дівчина збиралась в дорогу. Мама все виносила нові пакунки для родичів. Нарешті все, здається, зібрано в дорогу, Галина Степанівна біжить на роботу. Дівчинка сама, подумки прощається зі своєю кімнатою. А потім витягнула свої дитячі кубики і почала будувати гібридне місто, в якому відразу і село мало б бути. Раптом з'явився Синько, котрому сподобався проект міста. Найбільше сподобалось йому, що трава росла на балконах, пнула вгору

по стінах будинків.

Чортик розповів, що зміг того вечора врятувати своє бугало, котре було в дерев'яній шпарці під вікном. Бульдозер лише зачепив бугало, тому Синько тепер кульгав. Женя пожаліла його, погладила кудлату теплу спинку. Чортик тепер ховатиме бугало лише у нових будинках.

Захоплені роботою, Женя і Синько цілу годину будували своє місто, куди має переселитися Пуща-Водиця, Маньківка, Дніпро, висотні будинки, старезні дерева з міліціонерами-регулювальниками в дуплах, і ставок, де відбуватимуться морські баталії.

А на тумбі під дзеркалом лежав розгорнутий авіаквиток.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.